Ч. 236. Пятниця 30 (17) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З краевого сойму. — До ситуациї. — Ческо-нїмецкі галабурди. — З австрийскої делеґациї.

На передвчерашнім вечірнім засїданю краевого сойму принято без дебати внесеня буджетової комісиї в справі зміни етату і платнї функціонарів заведеня в Кульпаркові та шпиталів львівских. Відтак приступлено до дебати над справозданем буджетової комісиї в справі елементарних нещасть.

Референт комісиї пос. Кендзьор предложив внесеня, які домагають ся з краевих фондів 500.000 кор. на направу доріг, 300.000 на відводнене забагнених ґрунтів, 200.000 кор. на достарчуване паші, а крім того жадае від держави 5 мілїонів безвзворотної запомоги, а 5 мілїонів на безпроцентові позички.

В дальшій дискусиї промовляли посли: о. Сеник, Думка, кн. К. Любомірский, а по нїм п. Намістник др. Бобржиньский, який подрібно представив державну ратункову акцию. Відтак промовляли ще пос. Біс, Стила, Трач, Т. Старух, який вимагав полекш податкових та запомоги пасїчникам, пос. Скварко, який представив потреби Мостищини, та пос. Вівен. По тім плянував краевий Маршалок замкнене дискусиї, та за інтервенцию пос. Стояловского палата рішила, аби промовляли всї записані бесїдники, тож в наслїдок того промовляли ще пос. Птак, Вітос, Єдинак, Стадницкий, Швед, Винничук і Целецкий. Дискусия обертала ся головно коло льокальних потреб поодиноких повітів.

В голосованю принято внесеня комісиї та деякі поправки м. и. пос. Т. Старуха, аби транспорти дерева спроваджувані читальнями були звільнені від оплат фрахтових.

Богато посольских внесень в ратунковій акциї передано до увзгляднення правительству або краевому Видїлови.

Після сего реферував бар. Баталія справоздане промислової комісиї в справі попираня краевого промислу.

В дискусиї над сею справою промовляли посли Гальбан, Замойский, Маркевский та п. Т. Старух.

По скінченій дискусиї закрив п. Маршалок засїдане о год. 12 в ночи.

На вчерашнім ранїшнім засїданю по відчитаню петиций дозволено повітовій репрезентациї в Долинї затягнути 40 тисячну позичку на адаптациї долиньского шпиталю, а відтак ведено дальшу дебату над справами галицкого промислу. По промові пос. Бандровского та виводї ґенерального референта, пос. Баталії, промовляли в специяльній дискусиї пос. Стояловский, Цюхціньский, Яль, Рутовский і Стефчик. Відтак принято внесене комісиї та посольскі поправки.

Після сего влучено громаду Сяніцка посада до громади міста Сянок, ухвалено утворити нову громаду Криниця жерело; рішено в полагодженю внесеня пос. Кендзьора візвати краевий Видїл, аби зібравши дати що-до зобовязань, які тяжать на громадах і двірских обшарах на утримане учителів після 2 уступу зак. з 24 цьвітня 1894, виступив з відповідними внесенями перед сойм в будучій сесиї; полагоджено остаточно прочі §§-и ловецкого закона, який принято остаточно в третім читаню.

Відтак вибрано трех заступників членів краевого Видїлу, якими стали пос. Єдинак, Ганчаковский і пос. Саля.

При кінци засїданя переведено вибір членів видїлу галицкої щадницї, до якого увійшли: Абрагам Володислав, Длуґош Володислав, Яль Володислав, Кулачковский Ярослав, Лїлїен Адольф, Незабітовский Станислав, Пероженьский Евген, Півоцкий Володислав.

5)

Колись они жили...

(З росийского — Леонида Андреева).

(Конець).

Лице диякона було жовте як віск. Нї говорити, нї плакати він не міг, нї навіть стогнати. Мовчки і поволи він спустив ся на подушку і старанно, утікаючи від сьвітла і від слів Лаврентия Петровича, завинув ся в накривало та притих. Однак сей не міг неговорити: кождим словом, котрим він поражав диякона, він приносив собі відраду та полекшу. І з удаваною добродушностию він повторяв:

— Так то, отченьку. Через тиждень. Як ти говориш: аз і хверт? Ось тобі аз і хверт. А ти до лазьнї — чудасія! Мабуть на тім сьвітї нас обох горячими віниками випарять, се дуже можливе.

Тут війшов студент і Лаврентий Петрович нерадо замовк. Він попробував накрити ся накривалом, як і диякон, та вскорі висунув голову з пітьми і насьмішливо глянув на студента.

— А ваша сестриця сегодня, бачу, опять не прийде? — спитав він студента з тою самою удаваною добродушностию і злобною усьмішкою.

— Так, нездорова — коротко від вікна кинув студент хмарну відповідь.

— Шкода! — похитав головою Лаврентий Петрович. — Що ж таке з нею?

Але студент не відповів: не чув мабуть питаня. Вже тричи дївчина, котру він любив, не відвідувала его; не прийде она й сегодня. Торбецкий удавав, немов то глядить крізь вікно на улицю, так байдужно, але на дїлї він старав ся заглянути в лїво, де находив ся головний вхід, і притиснув чоло до самої шиби.

І так межи вікном а годинником, глядячи то на одно то на друге, провів він час від другої до четвертої години, визначений на відвідини. Знеможений і блїдий, випив він нерадо склянку чаю і ляг на лїжко, не замітивши нї дивної мовчаливости отця диякона нї також дивної балакучости Лаврентия Петровича.

— Не прийшла сестриця! — сказав Лаврентий Петрович і усьміхав ся злобно.

IV.

Тої ночи, томлячої і пустої, горіла як все лямпка під синьою заслоною і дзвінка тишина дрожала і тремтїла: з одної комнати до другої несла тихі стони, хропіт і віддих сплячих недужих. Ложочка до кави упала на камінну підлогу, а відгомін упадку, чистий як дзвінок, гомонїв ще довго в тихім, непорушнім воздусї. В салї ч. 8 не спав сеї ночи ніхто, але всї лежали тихо і подобали на сплячих. Один Торбецкий не зважав на присутність других в комнатї і кидав ся неспокійно на лїжку, клав ся то на один то на другий бік, на спину, лицем до подушки, часто зітхав і поправляв на собі накривало. Кілька разів виходив, аби закурити, але вкінци таки заснув, бо подужавший орґанізм домагав ся свого. Єго сон був глубокий, а грудь піднимала ся рівномірно і легко. Здаеть ся привиджували ся ему хороші сни; на его устах з'являв ся усьміх і довго з них не сходив. Виглядало то дивно і трогаючо при зовсім непорушнім тїлї і замкнених очах.

Далеко, в темній і пустій лябораториї вибила третя година, коли до уха Лаврентия Петровича, що починав вже дрімати, дійшов тихий, треитячий і загадочний звук. Він ширшав і ріс як далека печальна пісня; далї подобав на тихий плач дитини, котру заперли в темну комнату і она боїть ся пітьми, боїть ся тих, що еї заперли, та здавлює в грудех тяжке хлипане. Вкінци Лаврентий Петрович зрозумів загадку; се плакав хтось старший, плакав погано, давлячись слїзми та задихуючись.

— Хто се? — спитав наляканий Лаврентий Петрович, але не одержав відповіди. Плач завмер і в комнатї стало ще сумнїйше, ще тужнїйше. Білі стїни були непорушні і зимні і не було живої душі, перед котрою можна би було пожалувати ся на самоту і страх та попросити о опіку.

— Хто се плаче? — говорив Лаврентий Петрович. — Диякон, се ти?

Плач скривав ся десь таки тут, біля Лаврентия Петровича, і тепер, нїчим не здержуваний, вирвав ся на свободу. Накривало на лїжку диякона заколихало ся і металїчна дощинка звінким стуком ударилась о зелїзне поруче.

— Що ти? Що тобі? — бурмотів Лаврентий Петрович. — Не плач!

О год. 2ій відрочено засіданє до 7 год. вечером.

Нові демонстрациї в Чехах заострили в незвичайний спосіб ситуацию. Правительство рішило ся на проголошенє виімкового стану не тільки в Празї, але також в тих місцевостях, де були демонстрациї німецкі. Очевидно що в такім случаю виступленє Чехів з кабінету було би неможливе і правительство було би приневолене творити нову більшість в Раді державній без Чехів. П. Президент міністрів бар. Бек вернув вчера рано несподівано з Будапешту і розіслав сейчас запрошенє до міністрів на раду, однако пізнїйше ті запрошеня здержано.

В Празї повтаряють ся кождого дня противнімецкі демонстрациї, яких виновниками суть німецкі студенти, що являють ся умисно товпами на улицях в своїх німецких відзнаках і викликують збіговища. Полиция має великий клопіт з демонстрантами і патролює по улицях міста до пізної ночи. Вчера увязнила полиция в Празї звиж 180 осіб. Ческі демонстрациї в Празї викликують знов німецкі демонстрациї по німецких містах на провінциї. І так доносять, що вчера прийшло до противческих демонстраций в містах Усте, Теплиці, Ческій Липі, Підмоклім і Гневині. Всюди Німцї демонстрували против Чехів, зривали вивіски з ческих склепів і вибивали в ческих домах шибя. Полиция всюди розганяла демонстрантів і арештувала богато осіб.

На пленарнім засіданю австрийскої делеґациї, котре відбуло ся передвчера по полагодженю формальних справ при нарадах над етатом міністерства заграничних справ забрав слово п. міністер заграничних справ бар. Еренталь та обговорюючи кроки, котрі міністерство заграничних справ зробило в Берлинї в справі примусу леґітимацийних карт для робітників сезонових, котрі ідуть на роботу до Прусиї, пригадав, що вже на засіданю комісиї дня 4 го лютого с. р. зазначив становище Австро-Угорщини в тій справі. Сумніви, які піднесли ся, звертались против нових зарядженъ пруского правительства що-до нових підданих та з уваги на постанови нашого торговельного договору з німецкою державою доторкались також рівномірного трактованя наших робітників з робітниками инших країв, а то що до наложених на них такс при видаваню леґітимацийних карт та що-до суворости, практикованої при виданеню. Пруске правительство увзглядняло ті закиди, над иншими справами ведуть ся переговори. В справі заграничної політики бесідник зазначує, що Австро Угорщина, не маючи нїчо закинути проєктови конференциї, буде стреміти до єго зреалізованя. Однако она рішучо не може згодитись, аби факт доконаної анексиї Боснї і Герцеґовини був предметом нарад конференциї. Переговори з Туреччиною не зірвані; тільки наступила в них деяка стаґнация.

Ті переговори та виміна поглядів з Росиєю служать до усталеня проґрами спільної конференциї; однако справа анексиї абсолютно в ту проґраму не може входити. Міністер підносить, що ті з'усиля увінчались добрим успіхом, дякуючи підмозі Німеччини і Італії. Тож міністер супокійно глядить в будучність.

По промовах делеґатів ґр. Дідушицкого, Вольфа і Цеглиньского дискусию відложено до слідуючого засіданя.

Новинки.

Львів, дня 29-го жовтня 1908.

— **Перенесеня.** Висший суд краєвий у Львові переніс канцелїстів Григория Гелету з Перемишля до Делятина і Мар. Олеховского з Делятина до Перемишлян.

— **Дрібні вісти.** Руска ґімназия у Вижници буде отворена найпізнїйше з початком падолиста. Акт в справі єї заснованя предложено вже до цїсарскої санкциї. — Загальні збори філії руск. тов. педаґоґічного в Любачеві відбудуть ся в неділю дня 15 падолиста о 4 год. по полудни в комнатах товариства. — Сходини членів кружка земляків у Відни відбувають ся кождого 1 і 3 четверга кождого місяця в реставрациї „Zum silbernen Brunnen" IX Berggasse 5. — З Перемишля виїхало дня 23 с. м. 80 вояків 10 полку піхоти а з ними 3 офіцирів на границю Боснї. — Загальні збори жовківского відділу учительского тов. „Взаїмна Поміч" відбули ся в Жовкві дня 10 с. м. Хто інтересує ся сим товариством, знайде звіти в „Прапорі". — В Полтаві на виставі бжільництва одержав золотий медаль сьвященик Ляхнов за написанє книжки „Про бжіл" в українській мові. — На Покутю зародила сего року садовина особливо яблока так рісно, що скількість яблок обчисляють на яких 300 ваґонів.—Більшу посілість в Камінці Струмиловій, дотеперішну власність п. Ів. Брандиса, купив п. Стан. Оссолїньский за 3,150.000 К.

— **Нове омундуроване армії.** Є. В. Цїсар затвердив проєкт нових пільних униформів для цїлих відділів армії, а онодгашний „Вістник військових розпоряджень" оголошує такі постанови: „Піхота і санітарні відділи дістануть пільні мундури синьо-попелястої краски давного крою (викладані ковніри) з тою ріжницею, що блюзи будуть мати кишенї на грудех зі збирками, як при ручній гармониї, для лекшого переховуваня карт, плянів і нотаток. Для піхоти, стрільців, піонірів, телеґрафічно-зелїзничого полку і провіантових відділів заведено плащі синьо-попелястої краски. Дотеперішні униформові ремені чорної краски будуть заступлені ременями природної краски шкіри, значить брунатної. Рукавички будуть ношені до служби і підчас вправ попелястої краски замість дотеперішних білих. Ся постанова відносить ся як до офіцирів, так підофіцирів і однорічних добровольців. Також вояки без шаржі дістануть в зимі попеляті вовняні рукавички. Для кінних офіцирів штабових і пiших відділів заведено брунатні шкіряні камашї, котрі мають бути ношені підчас служби на кони, крім паради. Щоби темні части офіцирских мундурів не відбивали занадто від терену і від ясних мундурів відділів, заведено для офіцирів всїх піших відділів пільні шапки синьо-попелястої краски, зближені формою до шапок вояків, а крім того офіцири стрільців і технічних відділів дістануть штани тої самої краски, що вояки, з зеленими випусками. Краска вилогів поодиноких полків лишає ся незмінена, а лиш ті полки, котрих вилоги зближені до краски мундурів (попелясті) дістануть на заднім березї вилогів темно брунатно випустку. Яко новину заведено шкіряний пояс для офіцирів піших відділів, котрий має бути ношений в службі і підчас вправ під лентою (Feldbinde), евентуально зверху плаща. Той пояс має служити до прикріпленя револьвера, льорнетки і торби на мапи. Замість дотеперішної твердої краватки на шию дістають піші відділи армії синьо-попелясті вовняні шалики, котрі прилягають більше до тіла і вигіднїйше їх носити. Всї ті постанови відносять ся лише до пільних мундурів, підчас коли парадні мундури лишають ся незмінені. Для вояків нові мундури мають бути заведені в міру, як дотеперішні в'ужиють ся. Офіцири можуть вже тепер носити нові мундури, а обовязані справити собі їх з хвилею, коли вояки їх відділів дістануть нові мундури. Та сама постанова відносить ся до резервових офіцирів. Однак ті, що в будучности будуть іменовані резервовими офіцирами, обовязані вже справити собі нові мундури.

Однак диякон плакав і все частїйше ударялась дощинка о ліжко, на котрім ридало і здрігало ся тіло. Лаврентий Петрович сів на ліжко, задуман ся і потім поволи спустив на долівку спухлі ноги. Коли він встав на них, ударило єго щось теплого, шумячого в голову — немов би в єго мозку закрутило ся нараз і загуркотіло кілька млиньских каменїв — єго віддих запер ся і стеля почала скоро опускати ся в долину. Лиш з трудом при тім завороті голови удалось єму удержати ся на ногах і він чув стукіт серця так добре, немов би хто валив в грудях молотком. Лаврентий Петрович відсапнув і рішучо переступив простір, що відділяв єго від ліжка диякона — півтора кроку. Тут єму знов прийшлось відотхнути. З перервами і тяжко сопучи носом, він положив руку на здрігаючий ся горбок, котрий посунув ся, щоби дати єму місце на ліжку, і сказав благаючим голосом:

— Не плач! Ну, чого плакати?! Боїш ся умирати?

Диякон пориви́сто скинув накривало з голови і кликнув жалібно:

— Ах, отченьку!

— Ну, що? Боїш ся?

— Ні, отченьку, не боюсь — тим самим жалібним голосом відповів диякон і енерґічно похитав головою. — Ні, не боюсь — повторив він і знов відвернув ся на бік, застогнав і дрігнув від ридання.

— Ти на мене не сердь ся, що я тобі недавно сказав — просив Лаврентий Петрович. — Се глупо, брате, сердити ся.

— Та я не серджу ся. Чого буду сердити ся? Хиба се ти накликав смерть? Сама приходить... — і диякон зітхнув високим, все висшим звуком.

— Чого-ж ти плачеш? — питав поволи здивовано Лаврентий Петрович. Спочуванє до диякона починало проходити і замінило ся в прикре здивованє. Він допитливо переводив очи з темного дияконового лиця на єго сиваву бороду, чув під рукою безсильне дрожанє худенького тіла і не міг нічого зрозуміти.

— Чого ж ти ревеш? — питав він настійчиво.

Диякон хопив руками лице і хитаючи головою, кликнув високим, сьпівучим голосом:

— Ах, отченьку, отченьку! Сонічка жаль. Коби ти знав... як оно у нас... в тамбівскій ґуберниї сьвітить. За ми... за милу душу!

Яке сонце? Лаврентий Петрович не зрозумів і розсердив ся на диякона. Та в ту ж мить він згадав той потік горячого сьвітла, що вливав ся в день крізь вікно і золотив долівку, згадав, як сьвітило сонце в саратівскій ґуберниї на Волгу, на ліс, на порошну стежку в поли — і сплеснув руками, і ударив ними себе в груди, і з хрипким плачем упав лицем на подушку, біля голови диякона.

Так плакали они оба. Плакали о сонци, котрого більше не побачать, о яблони „білім соку", котра без них дасть свої овочі, о темряві, що їх обхопить, о милім житю і жорстокій смерти. Звінка тишина підхоплювала їх ридання та зітханя і розносила по комнатах, мішаючи їх із здоровим хропотом сиділок, втомлених за день, із стонами і кашлем тяжко не дужих та легким віддихом дужаючих. Студент спав і перестав крізь сон усьміхатись, а на єго неподвижнім лици лежали синї мертвецкі тіни.

Спокійним, бездушним сьвітлом горіла електрична лямпочка і білі, високі стіни глядїли рівнодушно та тупо.

Лаврентий Петрович умер слідуючої ночи, о пятій годині рано. Вечером він кріпко заснув, прокинув ся із сьвідомостию, що умирає і що єму треба щось робити: покликати на поміч, крикнути або перехрестити ся — і втерян сьвідомість. Високо підняли ся і опустились груди, дрігнули і розійшли ся ноги, звисла з подушки тяжка голова і розмашисто скотив ся з груди великий кулак.

Диякон почув крізь сон скрип ліжка і не розкриваючи очий, спитав:

— Що тобі, отченьку?

Однак ніхто не відповів єму і він знов заснув. В день лікарі увірили єго, що він буде жити і він повірив їм і був щасливий. Кланяв ся з ліжка одною головою, дякував і поздоровляв всїх із сьвятом.

Щасливий був і студент і спав кріпко, як здоровий. Того дня дівчина прийшла до него, горячо єго цїлувала і просиділа коло него двайцять мінут довше поза дозволений час.

І сонце сходило...

— Нещасливі пригоди. З Теребовлї доносять, що двох вояків стоячого там залогою 23 батальону стрільців при набираню піску засипала земля. Одень з вояків мимо скорої помочи лїкарів закінчив житє, а другий потерпів такі ушкодженя, що ледви чи дасть ся удержати его при житю. — До реставрациї при ул. Міцкевича в Стрию зайшли онодї по полудни два зелїзничі робітники, Стефалковский і Чупкайло на пиво. Перший добув револьвер і спитав ся жартом: „Що, як би я тебе застрілив?“ За хвилю випалив револьвер і положив Чупкайла трупом. Перепуджений Стефалковский став кричати: „Ратуйте, я убив чоловіка!“ а відтак удав ся на поліцию, де его арештовано.

— Репертуар львівского руского народного театру в Станиславові (Саля тов. ім. Монюшка. Початок представленя о год. 7·30 вечером).

В суботу, 31 с. м. в друге „Жидівка“ опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В недїлю, 1 падолиста о год. 3 пополудни по знижених до половини цїнах: „Сватане на Гончарівці“ народна оперетка Гр. Квітки Основяненка; вечером о годинї 7·30 „Чумаки“, комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— Курс науки дяківства. Одержуємо слїдуюче письмо: На підставі розпорядженя Еп. Консисториї в Перемишли з дня 22 серпня 1905 ч. 4759 отвирає підписаний курс науки дяківства і нотного співу з днем 15 падолиста с. р. в Жеґестові п. loco, пов. Новий Санч. Близші інформациї інтересованим уділить підписаний. — Володимир Мастикаш.

— Страшна подія. З Пурґшталь, місточка в долїшній Австриї, доносять про таку подію: Ад'юнкт лїсовий, позістаючий в службі у ґр. Ріґоберта Шафоґч в Пурґшталю, Розенкранц, заїхав був до одної з тамошних гостинниць і поклав там в шинку на стіл набиту рушницю. У властителя гостинницї був під ту пору в гостині якийсь артилєрист, котрий гадаючи, що рушниця не набита, взяв еї до рук і так щось робив коло неї, що она нараз вистрілила а цїлий набій шроту поцїлив 16 лїтну кельнерку Анну Фарнберґер і убив еї на місци. Артилєрист віддав ся зараз сам в руки жандармериї а Розенкранц, котрого в виду тої подїї взяла ся розпука, побіг в луги над рікою. Коли до вечера не явив ся дома, перешукано на другий день луги і знайдено его неживого з простріленою головою.

— Пересунене мосту на Прутї. Дня 21 с. м. о 3 год. по полудни розпочато пересуване мосту на Прутї, що сполучає Чернівцї з Жучкою і Садаґурою. Пересуване відбуло ся по тій причинї, що управа електричних трамваїв постановила продовжити лінію аж до Садаґури а старий міст був для електричних трамваїв за слабий. Міст той пересунено о кільканайцять метрів і розпічнуть ся роботи около его розширеня. Будуть то поправді два мости: один для возів і піхотинців а другий для електричного трамваю.

— На „Народний Дім“ в Янові. В вересни заснувала ся в Янові, городецкого повіта філїя ґімнастично пожарного товариства „Сокіл“ і для забезпеченя розвитку товариства постановлено вибудувати власний дім. О фонди має постарати ся окремий комітет, котрий звертає ся до всіх Русинів янівского судового повіта з просьбою, аби з кождої місцевости (села) приступали з уділами в квотї 10 корон, які можна сплачувати ратами. Збиранєм уділів має занятн ся місцевий комітет, котрий з початком кождого місяця відсилав би гроші до головного комітету в Янові на руки п. Теодора Пелеха, емерит. капітана. Передовсім сьвященики, учителї і заможнїйші господарі в янівскім судовім повіті повинні заняти ся тим патріотичним дїлом.

— На російский спосіб. З Будапешту доносять про обрабоване одного з тамошних банків в спосіб практикований доси лиш в Росиї. Кількох узброєних в револьвери людий людий впало вчера вечером до новопештеньского відділу тамошного комерцияльного банку, поперетинали дроти від телефонів і дзвонків, обсадили всї входи а урядникам загрозили револьверами, скоро би їм ставили опір. Відтак забрали з каси 42.000 кор. і втекли. Повідомлена о тім рабунку поліция розпочала енерґічне слїдство, але доси без успіху.

— Знайдений труп. Дня 23 с. м. рано знайдено коло коршми на Сиґнївці під Львовом трупа якогось мужчини, лїт около 50, подобаючого на цигана, котрий мабуть сховав ся до виходка коло тої коршми і там замерз. Жандармерия ствердила, що той чоловік день перед тим волочив ся по селї а вечером виділи его пяного коло коршми.

— Поправка. У вчерашнім „Всячинї“ видруковано хибно „Непонятний рекрут“ замість „Непонятливий рекрут“. Думаємо однак, що ся похибка не ослабила хиба дотепу, бо кождий читач зміркував певно зараз, що розходить ся о „непонятливого“ а не о „непонятного“ рекрута.

Телеґрами.

Прага 29 жовтня. Поліция арештувала вчера за двома опадами звиш 180 осіб.

Теплицї 29 жовтня. Товпа зложена з около 50 людий, котра небавком збільшила ся до 200, співаючи німецкі народні піснї, хотїла добути ся до ческої „Бесїди“, але еї виперто, бо як „Бесїду“, так і инші ческі доми обсадила була поліция.

Сараєво 29 жовтня. Австро-угорскі войска, стоячі доси в новобазарскім санджаку, відмашерували вчера вечером з Плевля до босаньскої границї і мабуть дня 1 падолиста стануть в Сараєві. З вчерашним днем австро-угорскі войска опорожнили новобазарский санджак. Людність турецка пращала сердечно і з великим запалом австрийску залогу.

Плевлє 29 жовтня. Оногди відбув ся тут прощальний пир, в котрім взяли участь також офіцири турецкого ґарнізону. Підчас пира піднесено тоасти в честь цїсаря Франц Йосифа і султана.

Білград 29 жовтня. Тутешні часописи на основі оповідань осіб прибувших з Болгариї доносять, що на болгарско-турецкій граници прийшло до кровавої стички межи турецким войском а турецкою ватагою, котра хотїла дістати ся до Македониї. Турецке войско розбила ту ватагу і гналось за нею аж на болгарску територию.

Петербург 29 жовтня. Вчера відбуло ся відкрите засїдань Думи. По відчитаню 203 проєктів предложених правительством приступлено до наради над інтерпеляциєю 127 послів в справі заказу оногдашного викладу проф. Поґодіна о анексиї Босни і Герцеґовини. На внесенє Маклакова іменем кадетів признано пильність сеї інтерпеляциї.

Константинополь 29 жовтня. Сербія домагає ся слїдуючого відшкодованя: 1) паса териториї босаньскої для Сербії; а герцеґовиньскої для Чорногори; 2) зрівнаня сербскої границї в кількох точках; 3) щоби Туреччина підпирала то жадане на конференциї.

Тебріс 29 жовтня. В Мірандо експльодувала в домі ґубернатора Шударізана, котрий в Тебрісї боров ся попереду прихильників шаха, бомба, укрита в почтовій посилцї. Внаслїдок експльозиї згинуло 11 осіб, між тим ґубернатор і его син.

НАДІСЛАНЕ.

Курс львівский.

Дня 28-го жовтня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . . .	565 —	572·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	400 —	410·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550 —	558·—
Акциї фабр. Липиньского в Саноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5% премиов	110·—	110·70
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·25	94·95
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92 20	92 90
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·60	93·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	47·80	51·80
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	25·50	27·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	68·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	19·75	21·75
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок німецких	117·10	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·09, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·03,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50**.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.

За редакцию відповідає: Адам [illegible].

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).

ОГОЛОШЕНЯ.